

Jurisprudentie

BESCHIKKING VAN HET GERECHT VOOR AMBTENARENZAKEN VAN DE EUROPESE UNIE
(Eerste kamer)
23 april 2015

Zaak F-131/14

David Bensai
tegen
Europese Commissie

„Openbare dienst — Arbeidscontractant — Bezoldiging — Salarisafrekening — Bevestigend karakter — Niet-eerbiediging van de vereisten van de precontentieuze procedure — Hervorming van het Ambtenarenstatuut — Toename van de arbeidsduur zonder salarisaanpassing — Geen invloed op de bevestigende aard van de salarisafrekening — Verschil in behandeling van arbeidscontractanten en plaatselijke functionarissen — Artikel 81 van het Reglement voor de procesvoering”

Betreft: Beroep, ingesteld krachtens artikel 270 VWEU, van toepassing op het EGA-Verdrag op grond van artikel 106 bis ervan, waarmee Bensai vraagt om nietigverklaring van de salarisafrekening die de Europese Commissie over januari 2014 heeft opgesteld, op grond dat de daarin opgenomen bezoldiging minder bedraagt dan die van één van zijn collega's die in dezelfde sector werkzaam is en zijns inziens vergelijkbare of zelfs minder belangrijke taken uitoefent dan hij.

Beslissing: Het beroep wordt kennelijk niet-ontvankelijk en in elk geval kennelijk ongegrond verklaard. Bensai draagt zijn eigen kosten en wordt verwezen in de kosten van de Europese Commissie.

Samenvatting

1. Gerechtelijke procedure — Beslissing bij met redenen omklede beschikking — Voorwaarden — Beroep kennelijk niet-ontvankelijk of kennelijk rechtens ongegrond — Draagwijdte (Reglement voor de procesvoering van het Gerecht voor ambtenarenzaken, art. 81)

2. Beroepen van ambtenaren — Bezwarend besluit — Begrip — Eerste salarisafrekening na toename van de wekelijkse arbeidsduur bij een wetgevende handeling — Daarvan uitgesloten (Ambtenarenstatuut, art. 55, 90 en 91; Regeling andere personeelsleden, art. 1, 16 en 91)

3. Ambtenaren — Gelijke behandeling — Verschillende behandeling op het gebied van statutaire waarborgen van diverse categorieën bij de Unie werkzame personen — Geen discriminatie

1. Volgens artikel 81 van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht voor ambtenarenzaken kan dat Gerecht, wanneer een beroep geheel of ten dele kennelijk niet-ontvankelijk of kennelijk ongegrond is, beslissen bij met redenen omklede beschikking, zonder de behandeling voort te zetten.

Meer bepaald, de verwerping van het beroep bij met redenen omklede beschikking op basis van artikel 81 van het Reglement voor de procesvoering draagt niet alleen bij tot de proceseconomie, maar bespaart partijen eveneens de kosten die het houden van een terechtzitting met zich zou brengen, wanneer het Gerecht zich bij lezing van het dossier van een zaak voldoende ingelicht acht door de stukken van het dossier en volkomen overtuigd is van de kennelijke niet-ontvankelijkheid van het beroep of van de omstandigheid dat het kennelijk rehtens ongegrond is, en bovendien van mening is dat het houden van een terechtzitting geen nieuwe elementen kan opleveren die hem van zijn overtuiging kunnen afbrengen.

(cf. punten 27 en 28)

Referentie:

Gerecht voor ambtenarenzaken: beschikking van 10 juli 2014, Mészáros/Commissie, F-22/13, EU:F:2014:189, punt 39 en aldaar aangehaalde rechtspraak

2. Wat de ontvankelijkheid betreft van het beroep van een arbeidscontractant tegen zijn eerste salarisafrekening na de toename van de wekelijkse arbeidsduur, kan die salarisafrekening niet worden aangemerkt als een bezwarend besluit, voor zover daarbij voor het eerst een eenzijdige wijziging door de werkgever van de betrokken functionaris tot uiting komt van de contractueel voorziene arbeidsomstandigheden en, meer bepaald, een verlaging van het bedrag van zijn wekelijkse bezoldiging.

Eenzijds is de eenzijdige wijziging van de contractuele verhouding van de betrokken functionaris met de administratie niet vastgesteld door de instelling waarbij hij werkzaam is, maar door de wetgever van de Europese Unie, bestaande in het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie, en volgens de gewone wetgevende procedure. In casu geldt de Regeling welke van toepassing is op de andere personeelsleden op grond van artikel 1 ervan voor de overeenkomst van elke door de Unie aangestelde functionaris. Bepaalde arbeidsvoorwaarden, zoals die betreffende de bezoldiging van de functionarissen en hun arbeidsduur, worden echter vastgesteld door die Regeling, zijnde een door de wetgever vastgestelde wetgevende handeling, en staan niet ter beschikking van de instellingen, de organen en de instanties van de Unie in de uitoefening van hun contractuele vrijheid als tot het aangaan van aanstellingsovereenkomsten bevoegd gezag.

Anderzijds kan de wetgever van de Unie op elk moment, met inachtneming van de bepalingen van de Verdragen, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie alsmede de algemene rechtsbeginselen, de rechten en verplichtingen van de ambtenaren en functionarissen van de Unie wijzigen door middel van op grond van artikel 336 VWEU vastgestelde verordeningen tot wijziging van het Statuut en de Regeling welke van toepassing is op de andere personeelsleden, die, behoudens uitzondering, van toepassing zijn op de toekomstige gevolgen van situaties die onder de oude wet zijn ontstaan. Meer bepaald, wat wijzigingen betreft die betrekking hebben op de arbeidsduur zoals gedefinieerd in artikel 55 van het Verdrag, deze gelden op grond van de artikelen 16 en 91 van de Regeling welke van toepassing is op de andere personeelsleden ook voor tijdelijke functionarissen en arbeidscontractanten.

Bovendien volgt uit de bepalingen van de Regeling welke van toepassing is op de andere personeelsleden duidelijk dat de functionarissen die op basis van een overeenkomst zijn aangesteld, worden bezoldigd naargelang hun indeling, rang en salaristrap binnen hun functiegroep en dat zij een maandelijks bezoldiging ontvangen die formeel niet afhangt van de normale arbeidsduur, maar die overeenkomstig de nieuwe tekst van artikel 55, lid 2, van het Statuut kan variëren tussen een minimum van 40 uur en een maximum van 42 uur per week, afhankelijk van het besluit dat de instelling, het orgaan of de instantie waarbij zij werkzaam zijn dienaangaande eventueel neemt.

De vermindering van de wekelijkse bezoldiging vormt dus geen eenzijdig besluit van de werkgever van de betrokken functionaris, maar vormt slechts het praktische gevolg van een wetswijziging van de relevante bepalingen van het Statuut en van de Regeling welke van toepassing is op de andere personeelsleden.

(cf. punten 38-42)

Referentie:

Hof: arrest van 22 december 2008, Centeno Mediavilla e.a./Commissie, C-443/07 P, EU:C:2008:767, punten 60 en 61

3. De positionele verschillen tussen plaatselijke functionarissen enerzijds en ambtenaren of andere personeelsleden anderzijds kunnen niet ter discussie worden gesteld op grond van het beginsel van gelijke behandeling, daar die objectieve juridische verschillen op het vlak van statutaire waarborgen, indeling, bezoldiging en sociale voordelen essentieel zijn.

Het argument van een arbeidscontractant dat de toename van de wekelijkse arbeidsduur, die het gevolg is van de wijziging van de Regeling welke van toepassing is op de andere personeelsleden, het discriminatoire verschil tussen de wekelijkse bezoldiging van de betrokken functionaris en een collega die plaatselijk functionaris is, heeft geaccentueerd, kan dus niet worden aanvaard.

(cf. punt 43)

Referentie:

Gerecht van eerste aanleg: beschikking van 9 juli 2007, De Smedt/Commissie, T-415/06 P, EU:T:2007:205, punten 54 en 55

Gerecht voor ambtenarenzaken: arrest van 19 oktober 2006, De Smedt/Commissie, F-59/05, EU:F:2006:105, punt 76